

Cine e Cezar Popescu?

Cred că este mai puțin important pentru Arhiva Acsinte cine sînt eu, așa că mă mulțumesc să spun că sînt un cetățean cu foarte mult timp liber care a decis să se ocupe îndeaproape de “problemă”.

Cand l-a “cunoscut” Cezar Popescu pe Costica Acsinte?

Numele de Axinte îmi este cunoscut de cînd eram mic, tata (fost fotograf și el) a lucrat o perioadă cu unul dintre fiii lui Costică Acsinte și, uneori, mă mai trimitea la respectivul cu diverse treburi. Nu îmi aduc aminte decît că avea curtea plină de pomi fructiferi din care îmi dădea tot ce pofteam.

Ulterior, am văzut cîteva cărți poștale cu imagini ale lui Costică Acsinte, editate de Muzeul Județean Ialomița și, întrebînd în dreapta și în stînga de unde sînt fotografiile, am aflat că muzeul este proprietarul multor plăci de sticlă cu astfel de poze. La acel moment se vehicula un număr de 1500-2000 de plăcuțe. Atunci m-am hotărît că trebuie făcut ceva cu respectivele poze și singurul lucru la care mă pricepeam cît de cît era să le scanez și să „le pun pe net”.

Ce s-a intamplat cu fotografiile lui Costica Acsinte dupa moartea acestuia? Unde au fost depozitate?

După decesul lui Acsinte, din cîte am înțeles, pozele au fost păstrate de familie unde și după cum au avut posibilitate, în cutii de lemn, unele dintre ele sub un cuibar (mărturie stă faptul că și acum mai dau de plăcuțe cu paie pe ele sau murdare de găinaț). Din fericire, la scurt timp au fost repetate de reprezentanții Muzeului Județean Ialomița care au cumpărat o parte dintre ele, restul coleției fiind donată ulterior de familia fotografului.

De ce ati pornit acest proiect?

Am oroare de pierderi iremediabile. Am mai trăit odată acest sentiment într-o vreme cînd colecționam formule fotografice (de revelatori, fixatori, băi de stop etc. - http://bwformula.atelierelealbe.eu) și am realizat că o bună parte dintre ele s-au pierdut odată cu desfințarea firmelor ce le dețineau ca secrete comerciale. Aceeși frică o am și vis-a-vis de pozele lui Acsinte. E dureros să le pierdem doar pentru că nu alegem să le salvam, eu așa gîndesc.

De cand lucrati la el si cand credeti ca o sa se termine?

Au trecut cîțiva ani buni de cînd am inițiat acest proiect însă, din varii motive, abia în noiembrie 2013 (sic!) m-am apucat propriu-zis de scanat, deci cam de trei luni. Timp în care am „dat gata” puțin peste 1000 de plăci. Dacă estimările mele sînt corecte și lucrez lafel de repede (sau încet, ar spune unii :) probabil într-un an de zile termin.

Care sunt principalele obstacole de care va loviti in evolutia proiectului?



Vechea poveste: banii. Deși partea de tehnică este asigurată (integral din buzunarul meu) mai rămîne de acoperit costul materialelor de arhivare. Pentru plăcile fotografice de sticlă există un standard ISO (18902:2007) ce prevede clar care sînt condițiile optime pentru arhivarea lor (umiditate, temperatura, materiale folosite pt plicuri, cutii etc). Toate acestea costă, uneori chiar foarte mult (de exemplu: numai plicurile cu patru aripioare, certificate PAT, la cea mai mică dimensiune, costă 28e, plus transport, plus TVA pentru 50 de bucăți). Am făcut mai demult un calcul și suma totală se află între 4500-5000e.

Care e implicarea Muzeului Județean Ialomița in proiect?

După cum am spus, Muzeul Județean Ialomița este proprietarul și administratorul fondului Acsinte. Între mine și muzeul există un contract de colaborate (sau voluntariat cum le place unora să spună) prin care ei îmi oferă acces liber la plăcuțe într-un birou de la sediul lor iar eu mă ocup de restul (scanare, mediatizare, strîngere de fonduri etc). Deși am auzit opinii conform cărora muzeul nu se implică îndeajuns în proiect (probabil cu referire la partea financiară), trebuie înțeles că bugetul lor unul limitat și cu siguranță au și altă listă de priorități. Vă invit pe site-ul lor să vedeți exact ceea ce fac. De asemenea, nu cred că este corect să fie trecute cu vederea realizărilor lor de pînă acum legate de Acsinte: au editat o monografie () și cărțile poștale de care am vorbit anterior, au realizat cîteva expoziții cu pozele lui — cel mai bine ar fi să îi întrebați direct pe ei, cunosc mult mai multe decît mine pe acest subiect :)

Cine sunt oamenii din fotografiile lui Costica Acsinte? Putem vedea in colectie doar o patura sociala inalta, avand in vedere costurile pe care le implica un astfel de portret sau putem gasi acolo o imagine exhaustiva a modului in care aratau si traiau locuitorii Sloboziei de dupa Primul Razboi Mondial?

Păi vă invit să vedeți singuri despre subiecții pozați de Acsinte. Fără nici o glumă, chiar vă invit să vă uitați pe pozele lui, unele dintre ele sînt fascinante. Toate fotografiile pe care deja le-am scanat, le pun pe site-ul proiectului, pe Flickr Commons (unde cu mîndrie pot spune că sîntem prima și singura „institutie” participantă din România) și pe pagina de facebook a proiectului. Postez și twitter sub @costicaacsinte unde monitorizez și hashtagul omonim #costicaacsinte.

Răspunzîndu-vă totuși la întrebare, din ceea ce am găsit pînă acum în pozele lui Costică Acsinte, pot spune că a fotografiat oameni din toate categoriile sociale (se regăsesc și nuntași cu picioarele în mocirla din bătătură, și tineri spilcuiți, și „patroni” de ateliere meșteșugărești, mori, birturi etc. Ba chiar am văzut și o echipă trimisă de celebrul Malaxa la lucrări în Slobozia. Se mai găsesc fotografii ale unei Slobozii pierdute, cu clădiri care azi nu mai sînt în picioare. Sînt poze și de la stațiunea Amara unde Acsinte se pare că fotografia turiștii.

Pe lîngă plăcile fotografice făcute de Acsinte în civilie, există însă și un album cu printuri din perioada în care a fost fotograf al Armatei Române, în primul război mondial. În acest album am văzut fotografii cu Regia Maria, cu generalul Berthelot sau generalul Grigorescu (fost și ministru de război o perioadă, cred)



sau poze în care apare Regele Carol al II-lea. În timp vă asigur că toate acestea vor fi redate publicului larg, ne mai fiind rezervate doar vizitatorilor muzeului.

Povestea proiectului dumneavoastra a ajuns in Time. Cum schimba colectia lui Costica Acsinte peisajul fotografiei romanesti?

Pozele lui Acsinte au existat și înainte de interviul din Time și au exact aceeași putere de a schimba peisajul fotografiei românești ca și înainte. Totul ține de ce dorim noi să facem mai departe, dacă vrem să le acordăm sau nu importanță. Cine se simte atras de frumusețea lor o să caute să le vadă indiferent unde și în ce formă. Este drept că impactul avut de articolul celor de la Time-Lightbox și de ecourile lui a fost unul major și sper să aibă și rezultate concrete. Ar fi hilar să negi putea presei și de aceea mă bazez că voi găsi sprijin în media, popularizarea prin orice mijloace a fotografiilor lui Acsinte fiind pînă la urmă unul dintre scopurile principale atît ale mele personal, cît și ale Muzeului Județean Ialomița.

Vă mulțumesc celor de la iQuads pentru că ați dorit să participați în acest mod la sprijinirea Colecției Costică Acsinte.